

Z DOBRÁHO SRDCE

Středa, 17 srpen 2016

Posaďte se, dejte si kávičku, přestaňte chvíli myslet na všechno, co vás trápí, a poslechněte si následující příběh. Každý si zaslouží pauzu a tohle je příběh, který potěší a pobaví. Od mládí jsem rád hrál na dudy. Téměř o víkendu jsem někde hrál. Měl jsem za sebou mnoho koncertů, svateb, podnikových oslav a podobných představení.

Nedávno jsem byl požádán editorem jednoho pohledného ústavu, jinak kamarádem, jestli bych nezahrál u hrobu chudého opuštěného bezdomovce. Neměl žádnou rodinu ani přátele, takže tohle by byla taková slubička z dobrého srdce. No, protože to bylo v místě, kde jsem ještě nikdy nebyl a protože jako každý poctivý chlap přece nikde na cestu ptát nemusím, tak jsem se tak nějak cestou ztratil. Když jsem konečně o dvě hodiny později dorazil na místo, bylo mi jasné, že už je po obědu, po všem. Tak jsem se tam chvíli toulal, a jsem na něco, co jsem hledal - šel jsem se tedy podívat k první vykopanému hrobu a viděl, že je už téměř zasypán. Nikdo, jen kus vedle té jámy seděli dva chlapi, co zjevně měli pauzu na svačtinu, než zahájou hrob úplně. Styděl jsem se, že jsem přijel tak pozdě. Chudák bezdomovec. Ti jsem za mumlal omluvu a začal hrát. Aspoň na chvíli, ale přece. Dělali si položili svačtinu a jen se na mě dívali.

Hrál jsem z celého srdce, hrál jsem to nejlepší, co jsem uměl. Bylo to to jediné, co jsem mohl dát tomu opuštěnému muži bez rodiny a bez přátel. Hrál jsem, jako jsem nikdy nehrál. A jak jsem tak hrál, najednou dělali začali plakat. Oni plakali, já plakal, plakali jsme všichni společně. Když jsem skončil, sbalil jsem bezeslovně dudy a odcházel k autu. Byl jsem celý plný emocí a přemožený smutkem. Moje srdce téměř cety. Když jsem otevřel od auta, slyšel jsem, jak jeden z dělníků říká druhému: "Teda, něco takového jsem ještě v životě nezažil spolu septiky už dvacet let..."

GRETA